

CSONTOS MÁRTA

Múzsák kertje

A múzsák kertjében régészkedem,
várom, hogy dalra fakadjon,
néhány kimozdult ősköviület.

A kiásott arcok muzeális értékét
nehéz meghatározni, itt a nemlét
szürrealista, álom-szagú őriület.

Léda *kísért hófehéren*, Csinszka
tisztá illatát beszívja a homály;
itt van Lesbia is, az eretnek, s a tündéri
Beatrice Dante oldalán – Anna
szőkeségét elnyomja Baudelaire
fekete Vénusza, Laura ajkán
fénylik a naplemente, s szemben
vele a meztelen angyal, Vastag
Margot tölti be a teret.
Balassi Annája már alig fér a képbe,
pedig jól látni, elmulasztott pillanatok
jeleit vési a rendellenességek térképére.

Charlotte arca árnyékába néz, s zuhan
Goethe verssorán a képzelet mélyébe,
de túl a repülési zónán már nem talál
helyet benne a csoda, nem látja, hogy
a hallgatás peremén ott libben az
éjszaka sugara, s benne marad Csokonai
Lillájának hajnalba zárt illat-fonata.

Egy egész udvartartásnak híz talpalávalót
a szorongás keringője, de jelet adni csak
Veronica tud Eminescunak – fél, hogy neve
szétfolyik a megszürcült lapon, fél, hogy a
Hold udvara magába zárja, s a fogyó
távolságban már nem lesz több alkalom.

Ilona *holdvilág mosolya* is ott lebeg
a valóság negatívján, s próbálja csendes
rajongással Kosztolányihoz támasztani
az eget. Itt senki nem tud egyedül lenni,
mindenki mások fényébe vetkezik a
sorfalat álló hóhér kerubok között.
Dylan Thomas meglátja cellatársát,
Macnamarát, s a lakatlan ágyon, a csendes

ragyogásba beleolvad a vérfertőzés,
az isteni érintés és a gyűlölet.

Saját hallgatásuk bölcsőjében ringanak
a műzsák, nincs feloldozás, csak toronyba
zárt büntudat, hiteles látszat, puszta önámítás.
A kertben pedig ott magasodik az arcok
temploma a megmozdult ürességben,
s bent az oltár mögött ágyról ágyra
terfti egy láthatatlan kéz a párna alól
kiásott, közszemlére bocsátott kincseket.